τὴν ἀκούσητε. Νὰ ἐκλεχθῇ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, ἥτις παρουσιαζομένη εἰς τὰ βασίλεια δώματα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», παρακαλέσῃ αὐτὸ εὐσεβάστως νὰ τῇ παραχωρήσῃ τὸν χαρακτηριστικώτατον αὐτοῦ τίτλον, ὃν χρυσοῖς καὶ μεγάλοις γράμμασι νὰ λαξεύσῃ ἐπὶ τῶν προπυλαίων τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἱδρύματος.

Der Trumpf.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

—

Ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς ἐν Ἀκροπόλει εὑρέθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἄγαλμα γυναικὸς εἰς τρία τεμάχια· ἡ κεφαλὴ εὑρέθη τελευταία καὶ διὰ τοῦτο διεδόθη ἐν τῇ πόλει, ὅτι τὸ ἄγαλμα ἦτο ἀκέφαλον, ὅπερ παρώργισεν ὄχι ὀλίγον τὸν ἀγρυπνον Κέρβερον τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀρχαιοτήτων κὺρ Λεωνίδαν Ἰωάννου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠσθάνετο τόσην χαράν, ὅτι μετὰ ὀκτὼ μηνῶν ἀτυχεῖς σκαφὰς εὑρέθη ἐπὶ τέλους κάτι τι καλόν, καὶ ἔπειτα νὰ θέλουν νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ εὑρήματος διαδίδοντες ἀνακριβεῖς πληροφορίας!

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ κεφαλή, ἡ ἀξία τοῦ ἀγάλματος πάλιν δὲν θὰ ἦτο μικρὰ, πόσον μᾶλλον ἀφοῦ, ἐκτὸς τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ εἶναι σῶον καὶ ἀβλαβές.

Τὸ ἐνόμισαν Ἀθηνᾶν, νομίζω ὅμως ἄνευ λόγου καὶ ἂς κρίνῃ πᾶς τις ἐκ τῆς περιγραφῆς.

Εὑρέθη πρὸ τῆς ἀνατολικῆς προσόψεως τοῦ Παρθενῶνος καὶ παρὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ μουσείου. Ἡ φέρουσα αὐτὸ πλίνθος ἔχει ἐλάχιστον πάχος, τὸ δὲ ὅλον ὕψος τοῦ ἀγάλματος εἶναι 0,82 μ. Ἡ στάσις εἶναι ἥρεμος καὶ οἱ πόδες φαίνονται συγκεκολλημένοι ἀλλήλοις, ὅπως τοῦτο συνέβαινεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ, πρὶν, ὡς διηγοῦνται, ὁ Δαίδαλος λύσῃ τοὺς πόδας καὶ δώσῃ τόσην ζωὴν καὶ κίνησιν εἰς τὰ ἔργα του, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ δέσωσι διὰ νὰ μὴ φύγουν. Φέρει δὲ χιτῶνα πολὺ σαφῶς ὡς μάλλινον χαρακτηριζόμενον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον ἐκ βαρυτέρου ὑφάσματος· ἀλλ' ὁ χιτὼν διπλοῦται περὶ τὸν λαιμὸν καὶ κατερχόμενος ἐκ δευτέρου μέχρι τῆς ὀσφύος καλύπτει τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἱματίου. Τοῦτο, σῶζον εἰσέτι λείψανα χρώματος ἐρυθροῦ, κατὰ δὲ τὰς παρυφὰς κυανοῦ, φθάνει μέχρι τῶν ἐρυθρῶν πεδίλων, αἱ δὲ πτυχαὶ, τὰς ὁποίας πίπτον σχηματίζει εἶναι ἡ ἀχίλλειος πτέρνα τοῦ τεχνίτου· διότι ἠρεμοῦντος τοῦ σώματος ἔπρεπε αἱ πτυχαὶ τοῦ βαρέως ὑφάσματος νὰ πίπτωσι καθέτως πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους ἑλκόμεναι· ἀντὶ τούτου ὅμως συνωθοῦνται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μεταξὺ τῶν κνημῶν ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ὁμοιάζουσαι πρὸς λεπτὰ σανίδια ἐπ' ἀλλήλων τεθειμένα, καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐντύπωσις βλάπτει πολὺ τὸ ὅλον ἔργον, διότι ἡ δυσαναλογία μεταξὺ τοῦ κορμοῦ καὶ τῆς τοῦτον ὑποβασταζούσης βάσεως εἶναι μεγίστη, ὁμοιάζει δὲ μᾶλλον πρὸς αἰγύπτιον ἄγαλμα.... Ἡ ξανθὴ, ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος φαίνεται, καὶ πλουσία κόμη οὐχὶ φυσικῶς ἀλλὰ καθ' ὅλως συμβολικὸν τρόπον ἐξειργασμένη οὖσα, πίπτει ἐπὶ τῶν νώτων λυτή· διάδημα δὲ, τὸ ὁποῖον πολὺ πιθανῶς ἐκοσμεῖτο δι' ἀνθέων ἐζωγραφημένων, στέφει τὴν κεφαλήν. Ἐκ τῶν χειρῶν ἡ μὲν δεξιὰ λείπει, κατ' ἀναλογίαν ὅμως πρὸς ἄλλα ἔργα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης συμπεραίνομεν, ὅτι ἥπτετο διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων τοῦ ἐνδύματος, ἵνα τὸ ὑψώσῃ ὀλίγον, διότι τοῦτο, φαίνεται, ἐθεωρεῖτο καὶ τότε ὡς ἐξόχως ἐκφραστικὸν χάριτος· ἡ δὲ ἀριστερὰ χεὶρ κρατεῖ ἀντικείμενόν τι ὀλίγον βεβλαμμένον καὶ διὰ τοῦτο δυσδιάκριτον· καθ' ὃν τρόπον ὅμως τὸ κρατεῖ, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀγγεῖον, ἀλλὰ μᾶλλον δελφίν· ἐὰν δὲ τοῦτο ἦναι ἀληθὲς, τότε τὸ ἄγαλμα παριστᾷ τὴν Ἀμφιτρίτην καὶ οὐχὶ τὴν Ἀθηνᾶν· ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τούτου οὔτε τι τῶν συνήθων συμβόλων τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς ἡ ἀσπὶς, τὸ κράνος, ἡ αἰγὶς, οὔτε κἂν ἡ στάσις αὐτὴ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἑρμηνείας, τῆς δοθείσης ἤδη ὑπό τινων.

Κυριώτατα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρχαιοτάτης ἀττικῆς τέχνης, παρατηρούμενα ἰδίως εἰς μίαν ἢ δυο κεφαλὰς τῆς Ἀθηνᾶς εὑρεθείσας ἐν Ἀκροπόλει, εἶναι τὰ ἑξῆς: πρῶτον ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, ἐξερχόμενοι ἐντελῶς τοῦ βολβοῦ, ἔπειτα ῥώθωνες ἐπίσης μεγάλοι καὶ ἀνοικτοὶ καὶ τελευταῖον πώγων ἀνεπτυγμένος, παχύς· δι' αὐτῶν οἱ τεχνῖται ἐκεῖνοι προσεπάθουν νὰ ἐμποιήσωσι τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐζωΐας, εὐεξίας καὶ ζωῆς. Τὰ δὲ πελοποννησιακὰ ἔργα, ἰδίως τὰ αἰγινητικὰ καὶ σπαρτιατικὰ, διακρίνονται διὰ τὰ ἐναντία προσόντα· ἡ ὅλη μορφὴ των εἶναι μᾶλλον συνεσταλμένη, ὁ πώγων ὀξὺς, τὰ χείλη λεπτὰ καὶ μειδιῶντα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μέτριοι καὶ ὀλίγον καμμύοντες, οὕτως εἰπεῖν ἐντροπαλοί. Ἐκεῖ ἐπιζητεῖται πρὸ παντὸς ἡ ἔκφρασις τῆς ζωῆς, ἐδῶ δὲ ἡ τῆς χάριτος. Τὸ ἡμέτερον ἄγαλμα συνενοῖ πολλὰ τῶν προσόντων καὶ τῶν δύο σχολῶν· οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέρχονται μὲν ἀκόμη τοῦ βολβοῦ, ἀλλ' ἔχουσι σχῆμα κανονικὸν, μάλιστα ὡραῖοι, καὶ τὸ μέλαν χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἀκόμη σώζεται ἐπὶ τῶν βολβῶν, καθίστα αὐτοὺς ἐξάπαντος ζωηροτάτους καὶ χαριέντας. Ἐπίσης μέλαν χρῶμα διακρίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ὀφρύων. Ὁ δὲ πώγων προεξέχει μὲν ἀκόμη ἀρκετὰ, ἀλλ' εἶναι ἄλλως φυσικὸς, τὰ δὲ χείλη, καὶ σώζοντα εἰσέτι τὸ ἀφελὲς ἐκεῖνο μειδίαμα, δὲν συσφίγγονται ὅμως ὅπως εἰς πελοποννησιακὰ ἔργα. Ἐν γένει δὲ ἡ ὅλη ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐμποιεῖ, εἶναι μὲν ἀρχαϊκὴ καὶ ἀφελὴς, ἀλλὰ εὐχάριστος ἀντιθέτως πρὸς τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα ὡς εἴπομεν οὐδόλως ἱκανοποιοῦσι τὸν θεατήν· ἐν τῷ προσώπῳ φαίνεται ἡ τέχνη ἱκανῶς προκεχωρηκυῖα, εἰς δὲ τὰ κάτω κῶλα ἀκόμη ἐν τοῖς σπαργάνοις οὖσα.

Εἰς ποίαν ἐποχὴν λοιπὸν ἀνήκει τὸ ἔργον; Κρίνων ἐκ τῆς κεφαλῆς ἰδίως νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ἀρχαιότερον, ἀλλ' ὄχι καὶ νεώτερον τοῦ τέλους τῆς ἕκτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος· οὐχὶ διότι πιστεύω, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶσι καλλίτερα, ἀλλὰ διότι φαίνεται ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους μάλιστα, οἱ τεχνῖται ὁσάκις προέκειτο νὰ ποιήσωσιν ἀγάλματα θεῶν, καὶ ἂν ταῦτα ἀκόμη ἦσαν ἀναθήματα ἰδιωτῶν, ἐδεσμεύοντο ὑπὸ ἠθῶν καὶ ἐθίμων προδιαγραφόντων τὸν ῥυθμὸν — ἀκριβῶς ὅπως παρ' ἡμῖν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ ζωγραφικὴ ἐξηκολούθησεν εἰκονίζουσα τοὺς ἁγίους κατὰ παραδεδεγμένον τινὰ τύπον. Τοῦτο νομίζω ἐξηγεῖ τὴν διαφορὰν τῆς τέχνης ἐν τῷ προσώπῳ καὶ περὶ τὸν ἱματισμόν. Ἐκεῖ ὁ τεχνίτης ἠδύνατο ἀκολουθῶν τὴν ἔμπνευσίν τῆς γλυφιδός του νὰ δώσῃ ζωηροτέραν ἔκφρασιν εἰς τὴν θεὰν, αἱ πτυχαὶ ὅμως ἔπρεπε

νὰ γείνωσιν ὅπως ἀπήτει ἡ συνήθεια, διότι ὁ λαὸς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸ πάντων—τὰ ἐνδύματα προσέχει καὶ περὶ αὐτῶν δύναται νὰ κρίνῃ ἀσφαλέστερον. Ἴσως μάλιστα μὴ ὢν συνειθισμένος ὁ τεχνίτης εἰς τοιαῦτα ἱερατικά, ὅπως τὰ ὠνόμασαν, ἔργα καὶ προσπαθῶν ν' ἀπομιμηθῇ κατὰ γράμμα ἐτὸν τύπον ἐγένετο ὑπὲρ τὸ δέον τυπικός.

Θεατής.

ΤΑΡΑΧΗ ΕΝ ΣΥΡΑ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

—

Ἐνταῦθα σήμερον ὁ κόσμος ἐτρελλάθη.

Στίφη λαοῦ, ἐξηγέρθησαν κατὰ Μακρακιστῶν, ὡπλισμένοι διὰ ὠῶν, λεμονίων, τενεκέδων, χωνίων τρομπονοειδῶν καὶ λοιπῶν, καὶ ὅπου εὕρωσι Μακρακιστήν, τὸν διώκουσι γιουχαΐζοντες ἢ καὶ κτυπῶντες.

Ἡ ἐξουσία ἀδυνατεῖ πρὸ τοιούτου εἴδους διαδηλώσεων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ περιορίζονται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Νόμου.

Δηλαδὴ ὅριον Νόμου εἶναι νὰ ἐπιτίθενται ἕνας σωρὸς ξυπόλυτοι φωνάζοντες καὶ κτυπῶντες.

Ἡ τήρησις τῆς θρησκείας ἀνετέθη εἰς αὐτοὺς μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

ΣΤΙΓΜΑΙ.

—

Ἐπεθύμουν νὰ καταδιώκωνται οἱ ἀργοὶ ὡσπερ οἱ κλέπται.

* * *

Δὲν γνωρίζω διατί τοσοῦτον μισῶ τοὺς ἀργούς. Ὁσάκις συναντῶ τινα λέγω ἐν ἐμαυτῷ: Ἰδοὺ ἄνθρωπος ὅστις καθ' ἑκάστην μὲ κλέπτει.

* * *

Ἡ μᾶλλον ἐπιθυμητὴ ἀπεργία διὰ τὴν Ἑλλάδα θὰ ἦτο ἡ ἀπεργία τῶν ἐκλογέων.

* * *

Δὲν νυμφεύομαι, διότι πᾶν ὅ,τι θὰ ζηλεύσῃ ἡ σύζυγός μου εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Ἐγὼ δὲ δὲν θὰ ἔχω καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐπιθυμίας τῶν γυναικῶν.

* * *

Ἡ πολυτέλεια εἶνε νόσος ἀνίατος.

* * *

Ἡ ἀρχαία ὀδύνη γίνεται ἡδονή.

* * *

Τὸ ἐπικρατοῦν πολίτευμα σήμερον εἶνε ἡ ἔλλειψις παντὸς πολιτεύματος. Ὡς ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶνε ἡ ἔλλειψις πάσης θρησκείας.

Σφίγξ.

ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΙΣ

—

Εἷς πτωχὸς διάβολος, κάτοχος μονογενοῦς πανταλονίου, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν πλύτραν, καὶ ἦν περιέμενεν ἐπὶ τῆς κλίνης νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ.

Ἡ πλύτρα ἐβράδυνε.

Καὶ ἐκεῖνος ἀνεστέναζεν. «Ἂν τοὐλάχιστον δὲν τῆς τὸ ἔδιδα, θὰ 'πήγαινα μόνος μου νὰ τὸ ζητήσω!»

—

Ὁ Ἀγαθόπουλος μὲ κἀνένα τρόπον δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐμβολιασθῇ.

Προχθὲς ἀνέπτυσσε τὰς μωρίας του καὶ ἔλεγε μετὰ πάθους:

Εἰς τί χρησιμεύει ὁ δαμαλισμός; ἐγὼ ἐγνώρισα ἓν βρέφος, ὡραῖον σὰν τὸν ἥλιον, ἐμβολιασμένο . . . καὶ ὅμως μετὰ δύο ἡμέρας ἔπειτα ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ τρίτου πατώματος καὶ οὔτε κἰχ πρόφθασε νὰ πῇ . . . Καὶ τώρα ὅσοι ἀγαπᾶτε 'μπολιάζετε, τὰ παιδιά σας!

—

Ὁ γέρων ἐπίσκοπος τάδες, ἐπεσκέρθη κρυφὰ τὸν ἐφημέριον τοῦ χωρίου, καὶ εὑρίσκει κοντά του δυὸ δουλικὰ ποῦ στάζανε αἷμα καὶ δροσιά.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀρχίζει τὰς ἐπιπλήξεις. Ἦτο πῦρ καὶ μανία.

Ὁ καλοκἀγαθος ἐφημέριος προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐξυμνήσῃ.

— Ἔχετε δίκαιον, πανιερώτατε, γνωρίζω καλλιστα τὰς διαταγάς σας. Ἔχετε ὁρίσει ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἱερέως νὰ μὴν ἔχῃ ἡλικίαν κατωτέραν τῶν 40 ἐτῶν· ἀλλ' αἱ δύο θαλαμηπόλοι μου ὁμοῦ ἔχουν ἡλικίαν 43 ἐτῶν. Διήρεσα βλέπετε τὴν ἀπαγόρευσιν εἰς δύο τόμους, ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις.»

—

Ὁ Κ. δὲν εἶναι μόνον φοβερὸς παράσιτος· ἀλλὰ καὶ φοβερώτερος μύωψ.

Προχθὲς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσηκόνετο ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι, πλησιάζει τὸν ὑπηρέτην ἐμπιστευτικῶς καὶ τὸν ἐρωτᾷ: Ἔφαγα ἀπὸ ὅλα;

Δάμων.

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι.

—

Ὁ ἐν Ὕδρᾳ κ. Ἰωάννης Κ. Τζάθας	Τόμ.	8
Ἀνώνυμος διὰ τοῦ ἰατροῦ Παπαδακιλείου	»	9
Ὁ κ. Μιχαὴλ Κατσίμπαλης Κατηχήσεις Πλάτωνος. .	»	200
Ἀνώνυμος	»	55

—

Ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ῥάλλης διέταξε τὴν κατασκευὴν πέντε βιβλιοθηκῶν, ἀξίας ἐπέκεινα τῶν διακοσίων δραχμῶν.